

Протестні акції профспілок працівників освіти і науки, охорони здоров'я, культури, державних установ та соціальної сфери, проведення яких було заплановано 17-18 травня цього року, передувала ціла хронологія дій кожної галузевої профспілки зокрема. Ці дії були спрямовані на відстоювання прав працівників на законодавчо встановлений рівень оплати праці.

У зв'язку з тим, що КМУ все-таки прийняв постанову «Про підвищення рівня оплати праці працівників бюджетної сфери», якою передбачається прискорення виконання відповідних зобов'язань урядовою стороною за Генеральною угодою, акції протесту рішенням ЦК Профспілки працівників освіти і науки відкладені.

У нашій галузевій газеті «Освіта України» (№35-36 (1206) від 16 травня 2011 року була опублікована стаття, в якій увага акцентувалася на тому, що «своє завдання профспілкові боси виконали: пропіарилися за рахунок Кабміну та МОНмолодьспорту», а плани щодо підвищення зарплати «вже готувалися до реалізації, бо вже були готові рішення» щодо виконання обіцянок про перенесення з 1-го жовтня цього року на 1-е липня підвищення зарплати.

Чому ж тоді не інформували профспілки про такі наміри, адже постійно йшов переговорний процес? Упевнений, якби це рішення було відоме до прийняття спільної постанови профспілок бюджетних галузей про оголошення акції – її й не планували би.

На сьогодні, на жаль, ще не забезпечується у повному обсязі виконання вимог чинного законодавства, яке регулює діяльність будь-якої галузі. Причини різні, але найбільш вагомю є відсутність належного фінансування. Проте, що ж залишається робити працівникам, коли не завжди дотримуються вимоги законів чи не реалізуються домовленості, досягнуті в ході переговорів? Це стало, до речі, причиною проведення недавніх акцій протесту освітян 21-22 березня поточного року в обласних центрах та м. Києві. Відміна ж акцій протесту 17 – 18 травня якраз є результатом досягнутого компромісу в ході проведеного соціального діалогу та солідарних дій профспілок бюджетної сфери і, зокрема, профспілки працівників освіти і науки, яка займає послідовну позицію у питанні захисту прав та інтересів своїх членів, і надалі буде проявляти готовність захищати права працівників усіма доступними методами, у т.ч. і протестними акціями.

Розуміючи, що у теперішніх соціально-економічних умовах (ріст інфляції, галопуючі ціни на товари і послуги тощо) це поетапне підвищення оплати праці є несуттєвим і не вирішує основної проблеми - забезпечення гідного життя працівників освіти і науки, увага нашої профспілки у подальшому буде акцентуватися на вимогах щодо проведення змін до Державного бюджету України на 2011 рік, які мають фінансово унормувати рішення Уряду про підвищення рівня оплати праці працівників бюджетної сфери, а також на забезпечення у проекті Держбюджету на 2012 рік необхідних фінансових ресурсів для прискорення наближення базового тарифу ЄТС і мінімальної зарплати та належного фінансування освіти як реально пріоритетної галузі, а не на рівні декларацій, що ми спостерігаємо на сьогодні.

На жаль, є ще достатньо намагань знівелювати значимість профспілки для кожного освітянина, в тому числі й для тих, хто перебуває поза профспілковим рухом. Разом з тим, роль нашої громадської організації, яка має особливий статус у житті кожного працівника освітньої галузі, невпинно зростає і набуває все більш вагомого значення у теперішніх соціально-економічних умовах. Рано чи пізно це усвідомлять всі, бо тільки самоорганізація людей праці дає можливість захистити свої ж права та інтереси.

Окрім цілого ряду проблем, які вирішуються з допомогою наполегливих дій профспілки, поширення 20-відсоткової надбавки за престижність праці на всі категорії педагогічних працівників чи підвищення рівня оплати їх праці однозначно є перемогою самих освітян – членів професійної спілки, а не піаром «профспілкових босів», як дехто намагається публічно подати. Зрештою, ця перемога й потрібна була працівникам галузі. А надалі – продовження роботи щодо забезпечення цивілізованих умов та оплати праці і пошук компромісів у вирішенні інших питань.

Думаю - всім зрозуміло, що позитивні досягнення щодо покращення оплати праці працівників освіти і науки відбуваються завдяки активним діям нашої галузевої профспілки та спільним діям із профспілками інших галузей, спрямованим на налагодження конструктивного діалогу із соціальними партнерами та забезпечення дотримання ними чинного законодавства України та положень Генеральної угоди.

Впевнений, що головну роль у досягненні компромісу у вирішенні будь-яких проблем відіграє соціальний діалог та консолідація зусиль. Варто зазначити, що відповідно до Закону України «Про соціальний діалог в Україні» його абсолютно рівноправними сторонами є органи влади, роботодавці та профспілки. Однак, треба прагнути розвивати такий діалог усім його сторонам, не очікуючи активних дій профспілок.

